

POȘTA VECHE FOCȘANI. SCURT ISTORIC

Ramona Miron

Ne întoarcem privirea spre trecut din nevoia firească de a ne cunoaște cât mai bine rădăcinile.

Trăim prezentul, ne construim viitorul, dar simțim mereu nevoia de a ne întoarce privirea spre trecut. Este chemarea firească spre rădăcină, ea ne definește, ea ne dă forță, ea ne-a desenat adânc conturul cu care ne înfățișăm în mersul nostru prin timp.

Ne întoarcem în timpul istoric pentru că faptele înaintașilor înseamnă, deopotrivă, devenire și moștenire. Și-i căutăm cu asiduitate orice urmă care a rezistat și care încă poartă cu sine sensul și conținutul istoriei noastre.

O asemenea mărturie este și localul Poștei Vechi.

Cu discreție și încăpățănare își poartă prin timp aureola de loc istoric al Focșanilor. Aici, în anii când românii își făureau identitatea europeană, în anii Unirii Principatelor Române, personalități de seamă ale timpului făureau cu gândul și pana legi noi pentru vremurile noi ale României moderne.

Aici, încă mai răsună uralele mulțimii de focșăneni venite să-l întâmpine, la 5 februarie 1859, pe Alexandru Ioan Cuza, Domnul Unirii, cu prilejul celei dintâi treceri ale sale prin orașul care avea să-i poarte, prin timp, simbolul alegerii sale din 24 Ianuarie 1859 – Unirea.

Și înainte și după Unire, până în miez de secol XX, viața oamenilor, care-și îndeplineau menirea, firesc, ca o datorie a profesiei și locului lor în viața comunității, înseamnă acum tot istorie.

Și pentru a-i cunoaște cât mai bine trecutul în cele mai mici

detalii, pentru a-i proba cu argumentul documentului, locul în viața Focșanilor, îi oferim acum cititorului de azi și de mâine, o micromonografie.

Cu o vechime aproximativă de 100 ani (neputându-se ști exact datarea, deoarece ceasloavele fuseseră îngropate la temelie pe la 1853)¹, clădirea din Calea Cuza Vodă a intrat în folosința Serviciului Telegrafic Poștal Focșani abia la începutul secolului al XX-lea, necesitățile timpului schimbându-i destinația în repetate rânduri.

Ridicat la mijlocul secolului al XVIII-lea, imobilul așezat pe hotarul dintre Moldova și Muntenia lângă pichetul de graniță nr.45, a servit inițial ca han, loc vizitat atât de localnici, cât și de cei care tranzitau zona. Însă, datorită situației speciale a orașului Focșani (situarea sa pe drumul ce lega Moldova de Muntenia și scindarea sa administrativă în Focșanii Moldovei și Focșanii Munteni), hanul va fi transformat în punct de vamă, funcționând astfel până la mijlocul secolului al XIX-lea.²

I.M.Dimitrescu nota ca „*orașul Focșani s-a dezvoltat mai repede ca alte orașe ale Moldovei, aceasta datorită situației sale geografice și istorice, pe locul de graniță și vamă între cele două surori, unde în veacurile trecute se făcea pe o scară întinsă schimb de mărfuri. Focșanii, atât cel din Moldova cât și cel din Muntenia, era un oraș de negustori*”³.

La mijlocul veacului al XIX-lea, între cele două orașe existau trei drumuri de comunicație: pe Ulița Mare aproape de pichetul 47, altul pe lângă pichetul 48 de la Cotul Bumbacului și al treilea pe la pichetul 45

¹ Arhivele Muzeului Vrancei (în continuare se va cita: A.M.Vn.), fond Ion Romanoae, dosar II, f.180 verso

² Idem, extras din fișa de monument a clădirii.

³ I.M.Dimitrescu, **Însemnări cu privire la orașul Focșani**. Cu o prefață de G.G.Longinescu. Profesor universitar. Tipărit cu prilejul Congresului Ligii Culturale, dela Focșani din 28 și 29 Iunie 1931, Institutul de Arte Grafice „Bucovina”, I.E.Torouțiu, București, 1931, p.15

din Calea Cuza-Vodă.⁴ Între punctele vamale existau poduri de legătură, un astfel de pod fiind ridicat în dreptul vămii de la Cotul Bumbacului, unde mai târziu se va instala Oficiul Poștal.⁵

Transformată în punct vamal, clădirea în care a funcționat pichetul de graniță 45 era structurată astfel: o sală de cercetare a pașapoartelor, camere pentru oaspeți și un loc unde se făcea schimbul cailor.⁶

Desființarea taxelor vamale de la Focșani la 1 ianuarie 1848 a reprezentat un pas important către Unirea celor două țări române din 1859, la care a contribuit și evoluția asemănătoare din punct de vedere economic, politic și social a celor două târguri, Focșanii Munteni și Focșanii Moldovei.

La jumătatea secolului al XIX-lea, imobilul se găsea în proprietatea Anicăi Dâmboviceanu, moștenit prin testament (28 aprilie 1850) de la soțul său Mihai Dâmboviceanu, act care prevedea că *„averea sa se mărginește numai într-o singură casă în orașul Focșani, unde locuia, și celelalte gospodării, grădina și cârciuma ce le-a cumpărat de la clucerul Constantin Nicolescu, pe care le lăsa moștenire soției sale Anica”*, plus 400 lei pentru înmormântarea sa și câteva sume de bani pentru restul membrilor familiei⁷.

La sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea se răspândește în Principatele Române, ca influență din viața societății europene, obiceiul organizării așa ziselor *„clupuri”* – baluri mascate (în interior) și picnicuri pentru cele deschise⁸.

⁴ I. Romanoai, **Date focșănene asupra hotarului și Unirii**, în „Milcovia” an I, 1930, vol.I, Tipografia „Cartea Putnei”, Focșani, 1930, p.158

⁵ *Ibidem*, p.160

⁶ Cezar Cherciu, **Vrancea și Ținutul Putnei. Un secol de istorie. 1820-1920**, Editura Neuron, Focșani, 1995, p.50

⁷ A.M.Vn., fond Ion Romanoae, dosar II, f.144 verso

⁸ Dimitrie C.Ollănescu, **Teatrul la români**, Ediție îngrijită, prefață, note și comentarii de Cristina Dumitrescu, Editura Eminescu, București, 1981, p.356

Așadar, „*la Focșani, «clupul» din casele lui Mihaly, mai târziu ale lui A.Cimbru, atrăgea lumea a trei județe la balurile ce se dădeau în timpul câșlegilor...*”⁹.

La 21 februarie 1854, Anica Dâmboviceanu se prezenta la Judecătoria din Râmnicu - Sărat pentru întocmirea actelor de proprietate a bunurilor dobândite prin testament, prezentând în acest sens și dovezi a achitării obligațiilor prevăzute în actul de moștenire.

Prin zăpășul din 1854, semnat de clucerul Constantin Nicolescu și autentificat de Judecătoria din Râmnicu-Sărat, s-a stabilit că „*toate bunurile se aflau pe numele răposatului Mihai Dâmboviceanu și nu mai erau supuse acum la embatica ce se lua mai înainte de Biserica «Sfântul Ioan»*”¹⁰. Prin acest act, Anica Dâmboviceanu era stăpână deplină asupra bunurilor pe care ulterior le va putea vinde, îndeplinind toate condițiile din actul de moștenire.¹¹

Un an mai târziu, la 11 septembrie 1855, Anica Dâmboviceanu vindea aceste proprietăți lui Alexandru Cimbru, căruia îi revenea sarcina de a desființa contractul de închiriere stabilit între aceasta și domnul Paimonte „*căci acea încheiere se desființează de la sine, de vreme ce focul venit de aiurea au arsu pomenitele case*”¹².

Prin actul de vânzare s-au stabilit următoarele: „*Casile din orașul Focșani, Principatu Valahiei, cu beciurile de sub dânsile pe șoseaua Iașului, cu grădina de peste drumuri, cârciuma de alături și scaunul de carne ce este alături cu cârciuma, care case au ars în focul întâmplat la 29 iulie a.c. și pe care le-am moștenit de la răposatul meu Mihai Dâmboviceanu, astăzi prin bună învoială le-am vândut domnului Alexandru Cimbru, în precie de 2200 lei, care bani i-am primit astăzi pe toți, deplin în mâna mea. Aceste case sunt pe loc de veciu, căci embaticul la care erau supuse, Mănăstirea <<Sfântu Ioan>> din*

⁹ Ibidem, p.357

¹⁰ A.M.Vn., fond Ion Romanoae, dosar II, f.143

¹¹ Ibidem, f.143 verso

¹² Ibidem, f.144

Focșani, s-a desființat prin Sentința nr.7/1852, ce au dat cinstitei Judecătoria județului Râmnicu-Sărat prin prigonirea ce a urmat între cinstitul Magistrat al orașului Focșani cu Sfânta Mănăstire, pentru mai multe locuri din oraș, între care și aceste case.

Aceste case cu locul dar de ale stăpâni domnul Cimbru nesupărat de nimeni, dumnealui și moștenitorii lui din neam în neam în veci, făcând ce vrând ca un adevăratu stăpân, având a stăpâni aceste case, grădina, cârciuma și scaunul de carne cu locul cât se află împrejmuit."¹³

Noul proprietar va transforma clădirea, care până acum a servit ca punct vamal, în hotel „Cimbru”, loc unde au fost găzduiți între 1859-1862 cei 16 membri ai Comisiei Centrale, care a funcționat la Focșani după Unirea Principatelor:

„Unii locuiau cu familiile în case private, alții și anume Goleștii, Brăiloiu, Argiropol, Predescu, Moruz, Docan, Cozadini, Iancu Cantacuzino erau instalați în casa lui Alecu Cimbru, unde erau găzduiți pe un picior cu totul deosebit, iar sala aceasta le servea de salon, de întrunire, de discuții și serbări. Doamna Jeni Cimbru trăiește și astăzi la fiul său în București [iarna anului 1902]. Zidurile acestei mărturii tăcute, a multor și felurite întâmplări, au avut prilejul să asculte glasurile cele mai autorizate și mai înțelepte discutând și chibzuind interesele și soarta țărilor noastre."¹⁴

Prin Ordonanța nr.345/26 aprilie 1875 emisă de Tribunalul Județului Putna, însoțită de formula executorie, s-au adjudecat domnului Iancu Pastia din Focșani, „un hotel și o grădină vis-à-vis de otelu din șoseaua mare Coloria Albastră de la NR.534 și NR 486, pe locu de vecinătate cu atenansele loru a domnului Cimbru foasti.”¹⁵

Ca urmare a numeroaselor somații date de Tribunalul județului Putna lui Alecu Cimbru pentru a elibera proprietățile sus-menționate, la

¹³ *Ibidem*

¹⁴ *Ibidem*, f.18

¹⁵ *Ibidem*, f.142

17 august 1876, D.Cohanovchi, în calitate de avocat al lui Iancu Pastia, s-a deplasat „la imobilele în chestiune și în absența domnului Alecu Cimbru și cu puteria și autoritatea acordată nouă de legi, am pus în posesiunea unui otel din Focșani, în șoseaua principală Coloria Albastră, compus din 16 odăi și un salon în care intră și antreurile cu beciu mare și bașcă, de desuptu cu boltă, pereți din zidu solidu, învelită cu tinichea albă, în curte cu optu odăi, sură, grajduri și o magazie pentru orzu.¹⁶ Una grădină vis-à-vis de otelu pe care se află clăditu o casă în patru odăi și un antretu, pereți din zidu solidu învelitu cu tinichea, un șopron de scânduri care se miegieșește la răsărit cu domnul Constantin Tudiri, la apusu cu șoseaua principală, la miazănoapte cu canalu ce se numește hotaru și la miazăzi cu domnul Nicu Giurgea, foaste proprietăți ale domnului Alecu Cimbru”¹⁷.

Consecința numeroaselor datorii cumulate de Alecu Cimbru a fost scoaterea proprietăților sale la licitație. La 3 martie 1874, Iancu Pastia a licitat suma de 12.000 lei, adjudecându-și imobilele creditorului Alecu Cimbru.¹⁸

Conform certificatului din 25 aprilie 1881, Iancu Pastia era singurul proprietar al hotelului fost „Cimbru”, actualmente „Petersburg”, din Culoarea Albastră, Șoseaua Națională¹⁹. În 1882, Iancu Pastia contracta un împrumut în valoare de 53.000 lei de la Societatea Creditului Urban din Focșani, sumă necesară pentru cele două hoteluri din Focșani, unul din Culoarea Roșie și altul din Culoarea Albastră (fostul „Cimbru”) ²⁰.

Șase ani mai târziu, Iancu Pastia încheia contractul nr.621/16 ianuarie 1888, prin care se angaja să pună la dispoziția Corpului Ofițeresc al Garnizoanei Focșani, proprietatea sa din Calea Națională,

¹⁶ *Ibidem*

¹⁷ *Ibidem*, f.142 verso

¹⁸ *Ibidem*, f.138

¹⁹ *Ibidem*, f.113

²⁰ *Ibidem*, f.124

cu următoarele stipulații: proprietarul să pună la dispoziția Garnizoanei Focșani, casa cu dependențele, curtea de interior. De asemenea, sala cea mare și dependențele erau transformate în restaurant și cafenea, iar apartamentul vecin acestei săli era compartimentat astfel: o sală de recepție și conversație, un cabinet de lectură, o sală de jocuri de distracție, o toaletă, un vestiar, o cameră de serviciu și două cabinete. Spațiul liber dinspre proprietatea Costescu era transformat în grădină. O altă obligație care-i revenea proprietarului prin contract, era aceea de a propune un antreprenor care să procure membrilor Corpului Ofițeresc, mâncare, băutură, cele necesare jocurilor de distracție și care să se ocupe de iluminatul și încălzirea clădirii.

Apartamentul nordic era folosit pentru un club civil, ai cărui membri titulari urmau să beneficieze de restaurantul și cafeneaua Cercului Militar.²¹ Prin contract s-a stabilit că proprietarul avea drept de folosință asupra localurilor restaurantului și cafenelei cinci seri în fiecare stagione de vară și iarnă, pentru a da baluri sau serate de petrecere, puse sub patronajul clubului civil sau, în lipsă, sub comitetele de societate.

În schimbul serviciilor prestate, Comitetul Cercului Militar plătea o subvenție anuală de 3.000 lei, plătită în rate lunare, în primele zece zile ale lunii. Durata acestui contract se fixa pe cinci ani.²²

La 19 iunie 1889, Iancu Pastia l-a împrumutat pe Ioan G.Ciurea pentru a se prezenta la Creditul Funciar Urban Iași, în vederea contractării unui împrumut în valoare de 15.000 lei, care reprezenta ipoteca hotelului „Petersburg”²³.

Prin Ordonanța de adjudecare nr.1678/6 noiembrie 1896 emisă de Tribunalul Județului Putna s-a hotărât că „*Ioan G.Ciurea, domiciliat în Focșani, cu actul de ipotecă înscris de acest Tribunal sub nr.152/1888, devenit exigibil și investit cu formula executorie, având a lua de la*

²¹ *Ibidem*, p.98

²² *Ibidem*, f.98 verso

²³ *Ibidem*, f.127

Zamfira Colonel Alexandru Paraschivescu, Ellisa I.Măicănescu, Ecaterina Ghiță Petrescu, Iordache G.Fotin, Alexandru G.Fotin, Costică G.Fotin și Nicolae G.Fotin toți în calitate de fii și moștenitori ai defunctului Ghiță Fotin și acesta în calitate de moștenitor al defunctului Pastia, suma de 12.000 lei”²⁴, devine noul proprietar al imobilului, ca urmare a neacoperirii împrumutului luat de moștenitorii lui Ghiță Fotin.

Procesul-verbal nr.238/19 martie 1897 confirmă executarea Ordonanței de adjudecare a imobilului în favoarea lui Ioan G.Ciurea:

„A fost pus I.G.Ciurea în posesia unui hotel din Focșani compus dintr-un salon cu beci de zid, două antreturi, pereți din zid, învelit cu tinichea, cu tot locul și atenansele lor, de la Nr.47, calea Cuza-Vodă, în ogradă un alt rând de case cu un salon cu două băi, cu giamlâc și o bucătărie precum și o grădină cu o ogradă pavată, împreună cu tot mobilierul ce se află în acest hotel și anume biliard, oglinzi, lămpi, tablouri, ceasuri, canapele, mese, scaune și tot ce se găsește, care prin destinația lor formează accesoriile acestui imobil și care se megieșește cu hotarul la miazăzi, la apus cu Sultana Costescu (azi Eleonora Calistrat) și la răsărit cu Șoseaua Națională.”²⁵

Sala mare purta denumirea „Ciurea” și era gazda a numeroase spectacole culturale.

La începutul secolului al XX-lea, imobilul din Calea Cuza-Vodă nr.47, trecea în proprietatea Elenei Makarovițchi, fiica lui Ioan G.Ciurea.

Actul dotal relativ la imobilul proprietatea P.T.T.Focșani, autentificat la Tribunalul Județului Putna cu nr.3449/1904 și retranscris în Registrul foi dotale nr.95/18 decembrie 1904, prevedea că: *„Subsemnații I.G.Ciurea și Sophia Ciurea, soți, ambii proprietari, domiciliați în Focșani, declarând că fiecare din noi consimțim ca dotă fiicei noastre Elena, la majoratul său cu Al.Gh.Macarovitsch, averea de mai jos, în următoarele condiții:*

²⁴ *Ibidem*, f.136

²⁵ *Ibidem*, f.132

Eu, I.G.Ciurea, declar că constitui ca dotă ficei noastre Elena, trupurile de moșie numite FOTINUL, situate în județul Râmnicu-Sărat, proprietățile cu sarcinile ipotecare existente, pe care unul l-am cumpărat de la fratele meu N.G.Ciurea cu actul de vânzare-cumpărare autentificat de Tribunalul Râmnicu-Sărat la nr.249/1880 și transcris la același Tribunal la nr.107/1880 și celălalt cumpărat de la domnul Ioan Ionescu cu actul autentificat la Tribunalul Râmnicu-Sărat la nr.331/1879 și transcris la același Tribunal la nr.168/1879, la care voi da în uzufruct un venit anual de 3000 lei asigurat în zisele trupuri de moșie cu începere de la data căsătoriei și până la încetarea mea din viață, când va veni proprietară integrală.

Eu, Sophia I.Ciurea, declar că constitui și eu ca dotă ficei noastre Elena, un venit anual în uzufruct de 3000 lei asigurat din moșia Fotinul, proprietatea mea dotală situată în județul Râmnicu-Sărat, după cum se vede din actul dotal dintre mine și soțul meu, autentificat de Tribunalul Râmnicu-Sărat la nr.48/1878 și actul de partaj autentificat la Tribunalul Râmnicu-Sărat la nr.362/1879 și transcris la nr.185/1879, situat imediat lângă grupurile de moșie ale soțului meu în partea de est cu începere de la data căsătoriei până la moarte.

Eu, I.G.Ciurea, mai constitui ca dotă casele mele cu toată mobila ce se află în ele, situate în Focșani, pe Șoseaua Națională, Calea Cuza-Vodă, nr.47, cum și eu le-am cumpărat la licitație publică prin actul nr.1678/1896, pe care le evaluez la 20.000 lei, scăzându-se sarcinile ipotecare, care vor privi pe fica mea, iar plata ratelor la Creditul Funciar Urban Iași și procentele la capitalul de 20.000 lei ce dătoresc cu act de ipotecă surorii mele Eufrosina Dănuleț și achitarea capitalurilor, se va face de fica mea din venitul acestor case și va profita de creșterea valorii acestui imobil, care va fi dotal."²⁶

În 1912 a fost încheiat actul de vânzare al localului din Strada Cuza-Vodă, nr.47, între Elena Al.G.Macarovițchi și Direcția Generală P.T.T.București, reprezentată prin șeful Serviciului Contencios, avocat

²⁶ *Ibidem*, f.179

I.D.Bogdan, autorizat cu delegația nr.47154/25 iunie 1912.

Actul prevedea că:

„Elena Al.Macarovișchi declară că vând pe veci Direcției Generale a Poștelor Române București, imobilul, proprietatea mea din Focșani, Calea Cuza-Vodă, nr.47, imobil constituit mie dotă de către părintele meu I.G.Ciurea, cu actul autentificat de Tribunalul Putna, nr.3449/18 decembrie 1904, cu clauză că pot să vând oricând acest imobil, prețul fiind averea dotală, cu dânsul se vor cumpăra bonuri funciare rurale al căror procent va fi cel mai mare, depunându-se și la casa de depuneri sau va servi la achitarea de datorii ipotecare degrevând un imobil dotal, care este acel pe care l-a stăpânit părintele meu I.G.Ciurea cu Ordonanța de adjudecare a Tribunalului Putna, nr.1678/6 noiembrie 1896. Imobilul se vinde fără mobilier, cum se găsește astăzi, cu toate construcțiile și îmbunătățirile aflate pe dânsul, afară de scena din grădină și instalația de acetilenă, ce vor fi libere a le ridica la Sfântul Dumitru 1912. Direcția Generală a Poștelor Române va putea lua imediat în primire sala cea mare cu antreurile din față și localul ocupat de clubul Liberal, iar la 26 octombrie 1912 va intra în stăpânirea întregului imobil, restituindu-ne chiria în valoare de 3763 lei, cu care voi rambursa chirișilor de la care am primit pe semestrul Sfântul Gheorghe 1912 pentru încăperile ce se vor ocupa de acum de Serviciul P.T.T. Prețul de vânzare este de 47879 lei și 79 bani, din care 25.000 lei se achită la încheierea acestui act, iar restul de 22879 lei și 79 bani se vor achita de Direcția Generală P.T.T., Creditului Funciar Urban Iași pentru stingerea creanțelor ipotecare înscrise la Tribunalul Putna sub nr.219/1881 și 137/1889, acest rest fiind din împrumuturile de 35.000 lei și 15.000 lei asigurate în acest imobil. Direcția Generală P.T.T. va face plata sumei de 22879 lei și 79 bani, Creditului Funciar Urban Iași, prin anuitate de câte 2779 lei și 79 bani, în două rate de la 17/30 septembrie și 18/31 martie în fiecare an până la achitare.

Actele de proprietate ale imobilului aflate la Credit trec chiar acum asupra Direcției Generale P.T.T.

Subsemnatul, I.D.Bogdan, avocat, cu autorizația dată cu Jurnalul

*Consiliului de Miniștri nr.1647/6 iunie 1912, declar că cumpăr pentru Direcția Generală P.T.T., în condițiile: 25.000 lei în efecte bonuri funciare rurale 5%, care s-au depus de noi tot acum Onor Tribunalului Putna, consemnate sub recipisa nr.3357/14 iunie 1912 Administrației Financiare Putna, iar restul de 22879 lei și 79 bani se va achita de Direcția Generală P.T.T. către Creditul Funciar Urban Iași.*²⁷

La 14.iunie 1912, la Tribunalul Județului Putna s-au prezentat Elena Makarovitchi cu soțul său Al.G.Makarovitchi, iar din partea Direcției Generale a Poștelor, Telegrafelor și Telefonoanelor București, avocat Ion D.Bogdan pentru autentificarea actului de vânzare-cumpărare încheiat între cele două părți.

În Adresa nr.1028 din 9 februarie 1923, dirigintele Paul Dumitriu îl informa pe șeful Serviciului P.T.T. Putna despre starea Oficiului Telegrafic- Poștal din Focșani. Conform datelor menționate în acest act, imobilul care găzduia activitatea Serviciului P.T.T. era compus dintr-un apartament cu 13 încăperi, din care: zece camere, trei antreuri, o magazie și un beci, locuința dirigintelui era formată tot dintr-un apartament cu 13 camere, curtea Oficiului P.T.T.Focșani avea o suprafață de 650 mp, iar grădina măsura 400 mp. În curte, alături de locuința dirigintelui mai existau două magazine, una din zid masiv pentru locuire și alta din scânduri pentru depozitarea materialelor.

Cele 13 camere aferente Oficiului P.T.T. Focșani erau repartizate astfel: o sală pentru închiderea și deschiderea Poștei, una cu șapte ghișee, câte o cameră pentru telefon, telegraf, școala practică de telegraf, depozitarea coletelor poștale și altă sală pentru depozitarea aparatelor telegrafice și a materialelor²⁸. Alte trei camere erau destinate depozitării arhivei și găzduirii Serviciului P.T.T. din județ și încă trei antreuri, unul pentru accesul publicului și două pentru accesul funcționarilor pe partea din dos a clădirii.

Locuința dirigintelui era compusă din trei camere, o sufragerie,

²⁷ *Ibidem*, f.180

²⁸ *Ibidem*, f.16

două bucătării (una de vară și una de iarnă), două nelocuibile, o cămară, două camere pentru depozitul de regie și două antreuri mici.²⁹

Firesc, s-au întocmit și formalități pentru asigurarea imobilului împotriva incendiilor.

La 28 aprilie 1921, Societatea Română de Asigurări „*Generale*” din București asigura împotriva incendiilor prin polița nr.519572, Creditului Funciar Urban Iași (în calitate de societate creditoare ipotecară) obiecte care aparțineau Direcțiunii Poștelor și Telegrafului, până la suma de 80.000 lei, pe o perioadă de șapte ani, de la 30 aprilie 1921 până în 1928, „*contra sumei de 175 lei, iar pentru anii următori s-au depus cinci bonuri a 104 lei fiecare, însumând 520 lei și câte 26 lei de fiecare bon pentru speze și taxe, adică 130 lei, plătibili la fiecare 30 aprilie în anii 1922, 1923, 1924, 1925, 1926*”³⁰. Din valoarea totală declarată de 80.000 lei, 60.000 lei acopereau asigurarea împotriva incendiilor a unei clădiri parter compusă din 12 odăi, trei antreuri și un salon, iar suma de 20.000 lei era pentru asigurarea altei clădiri compusă din zece odăi, 2 antreuri și un salon.

În anul 1928 asigurarea contra incendiilor era gratuită.

La 31 mai 1928 se încheie o nouă poliță de asigurare contra incendiilor între Societatea de Asigurări „*Generală*” și Creditul Funciar Urban Iași (în calitate de societate creditoare ipotecară a Direcției Poștelor și Telegrafului Focșani), pe o perioadă de 7 ani (5 iunie 1928 - 5 iunie 1935), cu suma de 80.000 lei plătitibilă în numerar.³¹

C.Iorganda, dirigintele Oficiului P.T.T. Focșani, asistat de ofițerul stagiar I.Cosinschi, au întocmit la 15 mai 1936, un Proces-verbal de constatare referitor la situația proprietății Direcției Generale P.T.T. din Focșani.

Suprafața totală a terenului măsoară 2686 mp. La nord, pe o lungime de 57 m.l. se învecina cu proprietățile lui Avram Tăbăcaru și

²⁹ *Ibidem*, f.16 verso

³⁰ *Ibidem*, f.91

³¹ *Ibidem*, f.90

ale lui Simionovici, la sud pe o întindere de 7,70 m.l. și la vest pe o suprafață de 64 m.p. se învecina cu proprietatea lui Alfred Calistrat, iar la est pe o întindere de 81,20 m.l. forma fațada principală.

Suprafața totală a imobilului măsura 759,44 m.p. (clădirea principală), 297,68 m.p. formau locuința dirigintelui (corp aparte, situat în partea de vest), iar 66,90 m.p. erau alocați magaziei de materiale și arhivei.³²

Aceste clădiri aveau zidărie de cărămidă. Localul ferăriei, în suprafață de 45 m.p. era construit din scânduri. Restul terenului de 1517, 64 m.p. îl forma curtea, situată între oficiul P.T.T. și locuința dirigintelui.

Clădirea principală era compusă din parter, a căror încăperi erau ocupate de serviciile Oficiului P.T.T., situat în partea de est a terenului, având 14 încăperi pardosite cu scânduri de brad.

Zidăria clădirii fusese reparată parțial în 1935.

Fațadele ambelor clădiri (cea a Oficiului P.T.T. și a dirigintelui) erau tencuite cu var și spoite, învelitoarea, jgheaburile și burlanele erau din tablă galvanizată, tâmplăria, pardoselile și plafoanele, toate se găseau în stare mediocră.

Cantitatea de combustibil necesară birourilor și locuinței dirigintelui se ridica la 80.000 kg, cheltuielile de întreținere erau estimate la 2.000 lei anual, iar pentru curentul electric furnizat de Uzina Comunală se plătea pentru un kilowat 12 lei.

Plata se făcea trimestrial.³³

Locuința dirigintelui era compusă dintr-un antreu, o bucătărie, o sufragerie, un salon, un dormitor și încă o cameră. Alături de locuința dirigintelui, în același corp, mai exista o cameră destinată oaspeților.³⁴

Încălzirea se făcea prin sobe de teracotă și de fier, instalațiile de apă și cele sanitare existau în interiorul imobilului, paza clădirii era

³² *Ibidem*, f.170

³³ *Ibidem*, f.170 verso

³⁴ *Ibidem*, f.170 verso - 169

asigurată de un gardian, aparatele pentru stins incendiul lipseau cu desăvârșire, iar dările către Primăria Orașului Focșani erau de 4500 lei anual.³⁵

În 1937 au fost radiate toate ipotecile care priveau imobilul proprietatea Direcției Generale P.T.T. Focșani, inclusiv cele de la nr.137/13.XI.1889 în valoare de 15.000 lei și nr.219/25.XI.1891 în valoare de 35.000 lei.³⁶

La 19 aprilie 1945, în baza Ordinului Direcției Generale P.T.T., Serviciul Construcțiilor nr.33781/1945, privitor la inventarierea patrimoniului Statului, dirigintele Oficiului P.T.T. Focșani Bulgaru Gheorghe, asistat de Balaban Traian au întocmit un Proces – verbal de constatare a situației imobilului din strada Cuza Vodă nr.47.

Suprafața totală era de 2686,66 mp, din care suprafață construibilă 1603 m.p., plus încă 9 m.p. pe care se afla o magazie cu pereți din zid și scândură acoperită cu tablă. Restul terenului de 1083,6 m.p. îl forma curtea din interiorul oficiului.³⁷

Clădirea principală, unde își desfășura activitatea Oficiul P.T.T. Focșani, era construită din cărămidă, iar zidăria îi fusese refăcută în 1940 după cutremur, la fel și în cazul locuinței dirigintelui.³⁸

Spre deosebire de perioada interbelică, cheltuielile de întreținere se cifrau la 120.000 - 180.000 lei.³⁹

În anul 1974, Oficiul Poștal Focșani își schimbă locația, iar la 2 februarie 1983 Direcția Județeană de Poștă și Telecomunicații Vrancea îl trece în componența Muzeului Vrancei, cu mențiunea că interiorul, exteriorul și acoperișul necesitau reparații (tencuieli, zugrăveli, vopsitorie, reparații tâmplărie și acoperiș).

După cutremurele din 1986 și 1990, clădirea a suferit numeroase

³⁵ *Ibidem*, f.169 - 169 verso

³⁶ *Ibidem*, f.160

³⁷ *Ibidem*, f.184

³⁸ *Ibidem*, f.182

³⁹ *Ibidem*, f.181

daune, fiindu-i afectate zidăria și tencuiala.⁴⁰

Localul Poștei Vechi își va face din nou intrarea în istoria prezentă și viitoare a Focșanilor. Aici se va organiza un Muzeu al Unirii, pentru că aici își găsește locul o asemenea instituție culturală, loc conferit de istorie.

În care alt loc decât, acolo unde în iulie 1862, după ce Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a semnat Decretul de Unificare a orașului Focșani, locuitorii acestuia, cu mic cu mare, într-un entuziasm greu de exprimat în cuvinte, s-au adunat și au dăruit simbolic, prima piatră a hotarului care separase localitatea în Focșanii Munteni și Focșanii Moldovei.

Aici se va reșeza placa din bronz, ținută pe pereții clădirii, la 14 septembrie 1931, cu prilejul Congresului Jubiliar al Ligii Culturale, cu inscripția *„Aici a fost cel dintâiu hotar distrus pentru unitatea Națională”*.

⁴⁰ Idem, Extras din fișa de monument a clădirii.